

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΕΝ ΤΗ ΥΜΝΟΓΡΑΦΙΑ *

ἀκατανόμαστος ὢν ἐκλήθη σωτὴρ Ἰησοῦς († Στιχ. Περιτομῆς).

ἀκρότης τῶν ἐφετῶν (Εἰσμ. 315,10 Δαμ.). ἀκρότης τῶν ὄρεκτῶν (Παρακλ. ἤχ. β' Δευτ. πρωτ' Καν. (β') ᾠδ. γ' τροπ. β').

ἄκτιστος φύσει καὶ αἰδιος Θεὸς (Παρακλ. ἤχ. πλ. β' Κυρ. πρωτ' Καν. τριαδικὸς ᾠδ. δ' Θεοτ. Μητροφάνης), ἄκτιστος φύσει, χρόνων ὑπέρτερος καὶ προαιώνιος (ΚΘ 143,1 Θεοφάνης): ἄκτιστος ὢν κτίζεται, πλούσιος ὢν πτωχεύει († Καν. προεόρτιος Χριστουγέννων ᾠδ. ζ' τροπ. α').

ἄλας ἀργίον τοὺς πιστοὺς († Κοντ. μεθεόρτ. Φώτων στροφή ιδ' Ρωμ.). († Καν. (β') εἰς Πέτρον ᾠδ. δ' τροπ. α' Εὐχ.) ἀλήθεια καὶ λύτρωσις τῶν πεπεδημένων († Στιχ. Σαββ. τοῦ Λαζάρου).

ἀλήθεια ἐνυπόστατος,

ἄληστος (Καν. τῆς Ἀπόκρως ᾠδ. θ' Θεοτ. Θεόδωρος): ἄληστος ταῖς ἄνω δυνάμει (ΚΘ 228,156 Εὐχ.).

ἄλλοιώσας κάλλος κτισμάτων ἐν τῷ σταυρῷ προσηλωθεὶς (Παρακλ. ἤχ. β' Σαββ. ἑσπέρ. Στιχ. Ἀποστίχ. γ')

ἄλλοιωτής τῆς φθορᾶς (Παρακλ. ἤχ. γ' Κυρ. πρωτ' ὑπακοή).

ἄλλότριος διαφθορᾶς (Παρακλ. ἤχ. β' Κυρ. πρωτ' Καθ. β').

ἀμαυρώσας τὸν ἥλιον τῷ πάθει καὶ φαιδρύνας τὰ σύμπαντα τῷ φωτὶ τῆς ἀναστάσεως (Παρακλ. ἤχ. γ' Σαββ. ἑσπέρ. Ἀποστίχ. α'): ἀμαυρώσας τὸ φέγγος τοῦ ἡλίου ἐν τῷ πάσχειν (Τριῶδ. (α') ᾠδ. η' τροπ. γ' Παρασκ. Γ' ἔβδ. νηστειῶν Ἰωσήφ Στουδίτης).

ἀμείβων φύσεις, τρέπων στοιχεῖα καὶ μεταπλάττων τὸ πᾶν (ΚΘ 264, 270 Εὐχ.): ἀμείψας ἐν ὄρει Θαβωρῶ τὴν τοῦ Ἀδάμ ἀμαυρωθεῖσαν φύσιν καὶ λαμπρύνας ἐκαινούργησεν (Αὐγ. ζ' Στιχ. α' Ἀποστίχων μικροῦ ἑσπερινοῦ).

ἀμέτρητος (ΚΘ 266,18 Εὐχ.). ἀμέτρητος ἐν ἐλλεί († Ἰδιόμ. δεσποτικὸν ἤχ. βαρῦς): ἀμέτρητος ἐν οἰκτιρμοῖς († Καν. εἰς Χριστὸν ἤχ. πλ. β' ᾠδ. ζ' Θεοτ. Εὐχ.): ἀμέτρητος τῇ φύσει († καν. εἰς Χριστὸν ἤχ. πλ. δ' ᾠδ. δ' τροπ. β' Εὐχ.).

ἀμήτωρ γεννηθεὶς πρὸ ἐωσφόρου, ἀπάτωρ ἐπὶ γῆς σαρκωθεὶς († Κοντ. Συνάξεως Ρωμ.): Θεοτ. ἀμήτωρ ἐκ πατρὸς καὶ ἀπάτωρ ἐκ Παρθένου γεννηθεὶς (Παρακλ. ἤχ. βαρῦς Σαββ. πρωτ' Καν. (β') ᾠδ. ζ' Θεοτ. Θεοφάνης): ἀμήτωρ πατρόςθεν καὶ ἀπάτωρ μητρόθεν († Καν. (η') εἰς Παῦλον ᾠδ. ζ' Θεοτ. Εὐχ.) ἀμήτωρ πατρόςθεν πρὸ τοῦ παντός καὶ μητρόθεν ἀπάτωρ μετὰ τὸ πᾶν (κάθ. περιτομῆς): ἀμήτωρ τὸ πρῶτον καὶ ἀπάτωρ τὸ δεύτερον (Εἰσμ. 21,38 Γερμανός): ἀμήτωρ πρὸ τῶν αἰ-

*) Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγ. τεύχους σ. 87.

ώνων καὶ ἀπάτωρ ἐκ τῆς Θεοτόκου (Παρακλ. ἤχ. γ' Σαββ ἑσπέρ. Δόξα Ἀποστίχων).

ἄμνησίκακος χρηστός καὶ εὐσπλαγχνός († καν. εἰς Χριστὸν ἤχ. πλ. δ' ᾠδ. 2' τροπ. α' Εὐχ.).

***ἄμνός** ἄμωμος ἀράμενος τοῦ κόσμου τὴν ἀμαρτίαν (Παρακλ. ἤχ. α' Καν. (α') ᾠδ. θ' τροπ. β' κυρ. πρωτῆ).—ἄμωμος βοσκηθεὶς ἐν τῇ γαστρὶ Μαρίας (Ρωμ. Ἀκάθ. Η). ἄμνός ἀφελόμενος πάντων τῶν βροτιῶν τὰ ἀμαρτήματα (ΚΘ 21,114 Θηκ.): ἄμνός ἄχραντος ὑπὲρ τοῦ κόσμου σφραγιασθεὶς (Παρακλ. ἤχ. βαρὺς Κυρ. πρωτῆ Καν. (α') ᾠδ. η' τροπ. α' Δαμ.): ἄμνός ἐθελοθύτος (Παρακλ. ἤχ. βαρὺς τεταρ. πρωτῆ Καν. (α') ᾠδ. γ' Θεοτ. Ἰωσήφ): ἄμνός τοῦ Θεοῦ ὁ ἀφαιρῶν τὰς ἀμαρτίας τῶν ἀνθρώπων (Παρακλ. ἤχ. γ' τρίτ. πρωτῆ Καν. (β') ᾠδ. η' τροπ. α'):—τοῦ Θεοῦ καθαίρων κόσμου τὰ ἀμαρτήματα († Ἰδιόμ. προεόρτ. Φώτων): ἄμνός καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ τυθεὶς εἰς πάντων λύτρωσιν (Παρακλ. ἤχ. δ' Σαββ. πρωτῆ Καν. (α') ᾠδ. γ' τροπ. α' Ἰωσήφ): ἄμνός καὶ ποιμὴν (Ρωμ. Ἀκάθ. Η): ἄμνός προσαγόμενος εἰς σφαγὴν ἰδίῳ βουλήματι (Ἰδιόμ. ε' ἑσπερινοῦ μεγάλ. Παρασκ.): ἄμνός δὲν ἐκήρυξεν Ἡσαΐας ἐλθὼν εἰς σφαγὴν ἐκούσιον (Δόξα τῶν Αἵνων μεγάλ. Παρασκ.): ἄμνός σταυρωθεὶς (Ἀντίφωνον ΙΒ' (γ') μεγάλ. Παρασκ.): ἄμνός ὁ ὑπὲρ πάντων σφαγεὶς (Πεντηκ. Κυρ. Μυροφόρων Καν. (β') ᾠδ. γ' τροπ. δ' Ἀνδρέας).

ἀμόλυντος (Παρακλ. ἤχ. β' Τρίτ. πρωτῆ Καν. (β') ᾠδ. η' τροπ. α' Ἰωσήφ).

***ἄμπελος** ἀληθής (Παρακλ. ἤχ. πλ. β' Τεταρ. πρωτῆ Καν. (α') ᾠδ. ε' τροπ. β' Ἰωσήφ):—ἀληθής καὶ ζωηφόρος († Καν. Κλήμεντος Ρώμης ᾠδ. δ' τροπ. β' Κυέστωρ): ἄμπελος ἀληθινὴ ἐξ ἧς ἐτρούγησαν τὰ ἔθνη μετὰ ληστοῦ τὸν παράδεισον (Παρακλ. ἤχ. βαρὺς παρασκ. πρωτῆ Ἀπόστ. β' Αἵνων):—ἀληθινὴ ἀποστάζουσα πόμα σωτηριῶδες ἐπευφραῖνον καρδίας τῶν πιστῶν (Παρακλ. ἤχ. πλ. α' παρασκ. πρωτῆ Μακαρισμῶν Τροπ. γ'): ἄμπελος ἀνθοῦσα ἀληθινὴ († Καν. Κλήμεντος Ρώμης ᾠδ. α' Τροπ. β' Θεοφάνης): ἄμπελος ζωήρρυτος ἀναβλύσασα τῆς σωτηρίας τὸν οἶνον (Ἐγκώμιον μεγάλ. Σαββ. στάσις β' Τροπ. μ'): ἄμπελος θεία καὶ ζωηφόρος († Καν. (β') εἰς Πέτρον ᾠδ. γ' τροπ. δ' Εὐχ.): ἄμπελος καρποφόρος (Παρακλ. ἤχ. πλ. α' Τετάρτ. πρωτῆ Καν. (α) ᾠδ. α' Τροπ. β' Ἰωσήφ): ἄμπελος κατάκαρπος (Καν. ᾠδ. ζ' Τροπ. β' Δ' ἔβδ νηστειῶν. Θεοφάνης): ἄμπελος νοητὴ († Στιχ. Στεφάνου πρωτομαρτ.): ἄμπελος ἡ τιμία († Ἐξαποστειλ. Ἰακώβου Πέρσου).

ἄμωμος ὡς ἄγευστος κηλίδος (Πεντηκ. Κυρ. τοῦ Πάσχα Καν. φδ. δ' τροπ. α' Δαμ.).

ἀναβαλλόμενος φῶς ὡς ἱμάτιον (Δόξα ἑσπεριν. μεγάλ. Παρασκευῆς).

ἀναβάς ἐν τῷ σταυρῷ ἐκλόνησε πᾶσαν τῶν δαιμόνων πληθὺν καὶ κατέρραξε τὸ δλέθριον κράτος τοῦ τυράννου (Παρακλ. ἤχ. πλ. α' Τετάρτ. πρωτὶ Μακαρισμῶν τροπ. β')· ἀναβάς ἐν ἀλαλαγμῷ καὶ ἐν φωνῇ σάλπιγγος ἵνα ρύσῃται τὰς φυλάς τῶν βροτῶν ἐκ τῶν σκανδάλων τοῦ ἀλάστορος καὶ φωτίσῃ τὰς ψυχὰς ἡμῶν (Δόξα ἑσπεριν. Τρίτης μετὰ τῶν ἁγ. Πατέρων).

ἀναβιβάσας ἡμᾶς εἰς τὰ οὐράνια τοῖς αὐτοῦ παθήμασι (Παρακλ. ἤχ. γ' Τετάρτ. πρωτὶ Καν. (α') φδ. α' Θεοτ. Ἰωσήφ).

ἀναβιώσας τῷ πάθει ἐπιλελησμένην φύσιν γηγενῶν εἰς χοῦν θανάτου (Εἶρμ. 68,8).

ἀναβλύσας τῷ θανάτῳ αὐτοῦ θείας ζωῆς ἀϊδιότητα (Παρακλ. ἤχ. β' Σαββ. πρωτὶ Καν. (β') φδ. α' τροπ. α' Θεοφάνης)· ἀναβλύσας κρουνοὺς ζωῆς τὴν πλευρὰν κεντηθεὶς (Μαρισμῶν (ε') μεγάλ. Παρασκ.).

ἀναβρούζων τῷ κόσμῳ τὸ ὕδωρ τῆς σοφίας καὶ τῆς ζωῆς (Τετάρτη τῆς Μεσοπεντηκ. Κάθ. α' μετὰ τὴν γ' φδὴν)· ἀναβρούων τὰ εὐώδη χαρίσματα (Παρακλ. ἤχ. πλ. δ' Δευτέρ. πρωτὶ Καν. (β') φδ. ε' Θεοτ.)

ἀναγαγὼν τὸν γενάρχην εἰς τὸ πρῶτον κάλλος (Παρακλ. ἤχ. πλ. β' Κυρ. πρωτὶ Καν. (β') φδ. ε' τροπ. α')· ἀναγαγὼν ἡμᾶς πρὸς ὕψος ἀφθαρσίας (Παρακλ. ἤχ. πλ. β' Κυρ. πρωτὶ Καν. (α') φδ. ε' τροπ. β' Δαμ.)

ἀναγγεῖλας ἐν τοῖς προφήταις ἡμῖν ὁδὸν σωτηρίας (Κυρ. Πεντηκοστῆς ἰδιόμ. ε' ἑσπερινοῦ)

ἀνάγων καὶ κατάγων εἰς γῆν (Εἶρμ. 104,19 Ἄνδρέας)· ἀνάγων καὶ κατάγων εἰς ἄδην (Εἶρμ. 151. 37 Ἄνδρέας)· ἀνάγων νεφέλας ἕξ ἑσχάτου τῆς γῆς († Καν. εἰς Χριστὸν ἤχ. πλ. δ' φδ. ζ' τροπ. γ' Εὐχ.).

ἀναδείξας τοὺς ἄλιεῖς πανσόφους καταπέμψας αὐτοῖς τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον (Ἄπολυτ. Πεντηκοστῆς)· ἀναδείξας τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ φωστῆρας εἰς τὰ πέρατα ἐκλάμποντας (Παρακλ. ἤχ. δ' Πέμπτ. πρωτὶ Κάθ. β')· ἀναδείξας τοὺς μαθητὰς κήρυκας ἐν τῷ κόσμῳ (ἐνθ. ἄνωτ. Κάθ. ε')· ἀναδείξας σευὴ ἐκλεκτὰ τοὺς προφήτας (Παρακλ. ἤχ. α' Σαββ. πρωτὶ Καν. (α') φδ. θ' τροπ. α' Ἰωσήφ)· ἀναδείξας τὴν ἀπιστίαν τοῦ Θωμᾶ γεννήτριαν πίστεως (Πεντηκ. Κυρ. τοῦ Θωμᾶ Καν. φδ. ε' τροπ.

γ' Δαμ.)· ἀναδείξας παρθένον τὴν μητέρα αὐτοῦ (Παρακλ. ἤχ. βαρὺς Τετάρτ. πρωτὶ Κάθ. ς')

ἀναδησάμενος στέφος ἀκανθῶν ἔπαυσε τὴν ἀκανθηφόρον ἀμαρτίαν προθέλυμνον (Παρακλ. ἤχ. γ' Τετάρτ. πρωτὶ Καν. (α') φδ. δ' τροπ. β' Ἰωσήφ).

ἀναζωώσας τοὺς βροτοὺς νεκρωθέντας ('Εγκώμιον μεγάλ. Σαββ. στάσις α' τροπ. μή).

ἀναιρέτης θανάτου (ΚΘ 189,57 Εὐχ).—θανάτου καὶ ζωῆ καὶ λύτρωσις (ΚΘ 142, 76 Δαμ.).

ἀνακαθάρας τῷ τιμίῳ αἵματι τὴν κτίσιν ἐκ τῶν φερομένων αἱμάτων τοῖς αἰσχροῖς δαίμοσι καὶ παύσας τὰς ἐναγεῖς θυσίας τυθεῖς ὡς ἄμνός ἄκακος (Παρακλ. ἤχ. γ' Παρασκ. πρωτὶ Καν. (α') φδ. ζ' τροπ. β' Ἰωσήφ) ἀνακαθαίρων τὸν κόσμον τοῦ σκοτόυς τῆς ἀγνωσίας († Καν. ἐπὶ τὰ παῖδων φδ. ζ' Θεοτ.).

ἀνακαινίσας τὴν φύσιν τῶν βροτῶν ('Εγκώμιον μεγάλ. Σαββ. στάσις α' τροπ. κδ') ἀνακαινίσας ἡμᾶς τῇ ἀχράντῳ αὐτοῦ γεννήσει ἐκ τῆς Παρθένου σαρκωθεῖς († Καν. προσόρτ. Χριστουγέννων φδ. δ' τροπ. β' Ἀνδρέας) ἀνακαινίσας τὴν παλαιωθεῖσαν φύσιν τῶν ἀνθρώπων (Παρακλ. ἤχ. πλ. α' Παρασκ. πρωτὶ Καν. (α') φδ. α' Θεοτ. Ἰωσήφ). ἀνακαινίσας τοὺς ἐμπεσόντας εἰς φθορὰν (Παρακλ. ἤχ. βαρὺς Σοββ. πρωτὶ Μακαρισμῶν Θεοτοκίον)· ἀνακαινίσας τὴν φύσιν ρεῖθροις τοῦ Ἰορδάνου δέδωκε βάπτισμα (ΚΘ 242, 22 Ἀνδρέας)· ἀνακαινίσας ἡμᾶς διὰ τοῦ σταυροῦ ἔδωρησατο ζωὴν καὶ ἀφθαρσίαν (Παρακλ. ἤχ. πλ. β' Σαββ. ἑσπέρ. Στιχηρ. ς')· ἀνακαινίσας διὰ τῆς ἀναστάσεως τὴν καταφθαρεῖσαν τῶν ἀνθρώπων φύσιν (Παρακλ. ἤχ. δ' Σαββ. ἑσπέρ. Στιχ. α' Δαμ.).

ἀνακαινουργήσας τὴν φθαρεῖσαν φύσιν ὅλην (Τριφδ. Κυρ. Τελώνου Ἐξαποστειλ. Θεοτ.).

ἀνακαλέσας τὸ ἴδιον πλάσμα (Παρακλ. ἤχ. β' Σαββ. ἑσπέρ. Ἀποστιχ. α')· ἀνακαλέσας κόσμον ἐκ τῆς φθορᾶς (Σαββ. Α' ἔβδομ. νη-στειῶν Ἐξαποστειλ. Θεοτ.)· ἀνακαλέσας τὸν Ἀδὰμ καὶ Εὐάν καὶ εἰσάξας ἐν τῷ παραδείσῳ ἀναρτηθεῖς ἐν σταυρῷ (Τετάρτ. Τυρινῆς πρωτὶ Καν. (β') φδ. η' τροπ. α' Ἀνδρέας) ἀνακαλέσας ἡμᾶς εἰς ἀπόλαυσιν βασιλείας οὐρανῶν εἰς γῆν ἀθανασίας (Καν. Σταυροπροσκυνήσεως φδ. ς' τροπ. α' Θεόδωρος)· ἀνακαλούμενος διὰ τοῦ θανάτου τὴν ἦτιαν τῆς ἀρχαίας κατάρας (Παρακλ. ἤχ. γ' Κυρ. πρωτὶ Κάθ. β')· ἀνακαλούμενος ἐκ ζόφου τῶν πταισμάτων (Εἶρμ. 224,24 Δαμ.).

ἀνακαλύψας τὸ μέγα μυστήριον τῆς ἐνανθρωπήσεως αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ δέλπνου συνανακειμένου (Τριῶδ. Μεγάλ. Τετάρτ. ᾠδ. θ' τροπ. α' Ἀνδρέας).

ἀνάκλησις πάντων βροτῶν († Καν. Στεφάνου Πρωτομάρτ. ᾠδ. γ' Θεοτ. Ἰωσήφ).

ἀνακλιθεῖς ἐν κόλποις τῆς Παρθένου μὴ ἐκστὰς τῶν πατρῶων κόλπων (Τριῶδ. (α') ᾠδ. η' Θεοτ. Πέμπτ. Δ' ἔβδομ. νηστειῶν. Ἰωσήφ Στουδίτης) ἀνακλιθεῖς ἐν ἀγκάλαις Συμεῶν εἰργάσατο τὴν ἀνάκλησιν τῶν ἀνθρώπων καὶ τὴν οὐσίαν ἐθέωσε († Σιχηρ. προεόρτ. Ὑπαπαν- τῆς).

ἀνάπτωρ ἠμφιεσμένος θεοῦφαντον ἀλουργίδα βαφῆς μυστικῆς τῶν παναγίων αἱμάτων τῆς Θεοτόκου (Κυρ. Ἀπόκρεω Καν. ᾠδ. ζ' Θεοτ. Θεόδωρος).

ἀναλαβῶν τὴν ἡμετέραν μορφήν καὶ ὑπομείνας σταυρὸν σωματικῶς (Παρακλ. ἤχ. βαρὺς Κυρ. πρωτὶ ὑπακοή) ἀναλαβῶν ψυχὴν καὶ σῶμα τῷ πάθει ἀπ' ἀλλήλων διέτεμε, τῆς ψυχῆς ἐν ἄδη κατελθούσης. τάφῳ δὲ διαφθορὰν οὐκ οἶδε τὸ ἅγιον σῶμα (Παρακλ. ἤχ. πλ. δ' Σαββ. ἔσπερ. Ἀπόστιχ. β') ἀναλαβῶν τὴν πτωχείαν τοῦ Ἀδάμ (Παρακλ. ἤχ. πλ. δ' Παρασκ. πρωτὶ Κάθ. δ') ἀναλαβῶν τὴν θεοῦφαντον πορφύραν ἐν τῇ γαστρὶ τῆς Παρθένου ἐσαρκώθη ἀτρέπτως († Καν. ἁγ. Νικολάου ᾠδ. η' Θεοτ. Δαμ.) ἀναλαβῶν καὶ ἐνδυσάμενος τὴν ἡμῶν μορφήν ἐμόρφωσε τὴν πρὶν πεσοῦσαν μορφήν τοῦ Ἀδάμ (Παρακλ. ἤχ. πλ. α' Πέμπτ. ἔσπερ. Δόξα) ἀναλαβῶν φύσιν χοϊκὴν ἐκ Παρθένου († Καν. Νέστορος ᾠδ. θ' Θεοτ. Ἰωσήφ) ἀναλαβῶν σάρκα ἀνεπλάσατο τοὺς καταφθαρέντας τῇ παραβάσει τὸ πρότερον (ΚΘ 8,3) ἀναλαβῶν ἀναμαρτήτως τὴν φύσιν τῆς ἀνθρωπότητος ἐκάθηρε ταύτην ἐν ρεῖθροις Ἰορδάνου († Καν. Ἐρμούλου ᾠδ. η' τροπ. α' Γεώργιος) ἀναλαβῶν τὸ φθαρτὸν καὶ θνητὸν τῶν ἀνθρώπων ἀφθαρσίαν ἐνέδυσσε καὶ πρὸς ἀτελεύτητον καὶ μακαρίαν διαγωγὴν ὕψωσεν (Παρακλ. ἤχ. α' Σαββ. πρωτὶ Καν. (β) ᾠδ. α' τροπ. γ').

ἀναληφθεῖς ἐπὶ ὧμων χερουβικῶν (Πέμπτ. Ἀναλήψεως Καν. (α') ᾠδ. α' τροπ. α' Δαμ.) ἀναληφθεῖς εἰς οὐρανοὺς ἵνα πέμψη τὸν Παράκλητον τῷ κόσμῳ (Πέμπτ. Ἀναλήψεως Σιχηρ. α' ἔσπερ.) ἀναληφθεῖς πρὸς οὐρανοὺς ἐκάθισεν ἐν δόξῃ ἐκ δεξιῶν τοῦ γεννήτορος (Τετάρτ. πρὸ τῆς Ἀναλήψεως Καν. (γ') ᾠδ. γ' τροπ. γ' Ἰωσήφ).

ἀναλλοιώτως ἀλλοιώσας τὴν κτίσιν κρεμάμενος (Παρακλ. ἤχ. πλ.

β' Τετάρτ πρωτῆ Καν. (α') φδ. ζ' Θεοτ. Ἰωσήφ) ἀναλλοίωτος τῆ θεό-
τητι μετὰ τὴν σάρκωσιν († Στιχηρ. Γεννήσ Θεοτόκου)

ἀναμάρτητος μόνος (Παρακλ. ἦχ. πλ. α' Δευτ. πρωτῆ Καν. (α'),
φδ. ε' τροπ. α' Ἰωσήφ)· ἀναμάρτητος αἴρων πάντων τὰς ἁμαρτίας
(† Καν. εἰς Χριστὸν ἦχ. πλ. δ' φδ. ζ' τροπ. δ' Εὐχ.)· ἀναμάρτητος ἐν
σαρκί († Στιχηρ. προεόρτ. Φώτων).

ἀναμορφῶν τῷ λουτρῷ τοῦ βαπτίσματος εἰς τὴν πρόην καλλονὴν
τοὺς πιστοὺς († Καν. Πατέρων τῆς Σ' συνόδου Γερμανὸς ὁ Β')· ἀνα-
μορφώσας τὸν ἄνθρωπον τὸν τῆ παραβάσει διὰ τοῦ ὄφραϊς (Παρακλ.
ἦχ. δ' Σαββ. ἐσπερ. Στιχηρ. β' μικροῦ ἐσπερινοῦ)· ἀναμορφώσας εἰς
τὸ ἀρχαῖον τὴν ρυπωθεῖσαν εἰκόνα τῷ θείῳ κάλλει συγκατέμειξεν
(Κοντ. Κυρ. Ὁρθοδοξίας)· ἀναμορφώσας τὴν συγκεχωσμένην τοῖς
παθήμασι φύσιν (Καν. Γρηγορ. Παλαμᾶ φδ. η' Θεοτ.)· ἀναμορφώσας
τὸν ἄνθρωπον θεϊκῶς (τριφδ. (β') ἀποδείπνου μεγάλ. Δευτ. φδ. β'
Θεοτ. Ἀνδρέας).

ἀναμοχλεύσας τῷ αὐτοῦ θανάτῳ τὸν θάνατον καὶ πηγᾶσας ζωὴν
τὴν ἀγῆρω καὶ μακαριότητι τὴν δι' αἰῶνος μένουσαν (Παρακλ. ἦχ.
γ' Σαβ. πρωτῆ Καν. (β') φδ. α' Θεοτ. Θεοφάνης).

ἀνανεώσας τὴν συγχωσθεῖσαν εἰκόνα τοῖς πάθεσι (Κυρ. τῶν
Μυροφόρων Καν. (β') φδ. ζ' τροπ. α' Ἀνδρέας).

ἀναξ καὶ Θεὸς (Τετραφδ. β') φδ. θ' Τροπ. ε' Σαββ. Ἀκαθίστου,
Θεόδωρος)· ἀναξ κραταῖος (Ρωμ. Ἀκάθ. Θ) ἀναξ τῶν περάτων
(Εἰρη. 43,74 Κυπριανός).

ἀναπαυόμενος ἐν θρόνοις νοεροῖς († Καν. εἰς Χριστὸν ἦχ. πλ.
β' φδ. α' Θεοτ. Εὐχ.)· ἀναπαυόμενος ἐν ἀγίοις (Τριφδ. α' φδ. η'
Θεοτ. Τρίτ. Δ' ἑβδομ. νηστειῶν, Ἰωσήφ Στουδίτης)· ἀναπεπαυμένος ἐν
ξύλῳ ἀνέπαυσε τὸν κεκημηκότα κόπῳ παραπτώσεων ἄνθρωπον (πα-
ρακλ. ἦχ. γ' παρασκ. πρωτῆ Καν. (α') φδ. ε' τροπ. α' Ἰωσήφ).

ἀνάπαυσις πάντων (Τεταρ. Μεσοπεντηχ. Καν. (β') φδ. ζ' τροπ.
α' Ἀνδρέας).

ἀναπεσῶν ἐκοιμήθη ὡς λέων (Ἰδιόμ. γ' Αἰῶν. μεγάλ. Σάββ.).

ἀναπετάσας ἀκωλύτως τὴν τρίβον τῆς ζωῆς (Παρακλ. ἦχ. πλ. β'
Κυρ. πρωτῆ Καν. (α') φδ. δ' Τροπ. β' Δαμ.).

ἀναπλάσας τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων (Παρακλ. ἦχ. γ' Κυρ. ἐσπερ.
Δόξα) ἀναπλάσας τὴν φθαρεῖσαν εἰκόνα ἐν μήτρᾳ τῆς Παρθένου
(† Καν. προεόρτ. Χριστουγέννων φδ. η' τροπ. δ' Ἀνδρέας)· ἀναπλά-
σας τὴν φύσιν τοῦ Ἀδάμ (ΚΘ 49 233 Μητροφάνης)· ἀναπλάσας ἐν

Ἰορδάνῃ γένος βρωτῶν φθαρὲν ἐκ παραβάσεως (Εἶρμ. 49, 13 Κοσμάς): ἀναπλάσας δι' ὕδατος τὴν τῶν ἀνθρώπων φύσιν παρουσίᾳ πνεύματος ἁγίου καὶ τὸ κατ' εἰκόνα οἷς ἐφάνη († Καν τῶν ἐν Σινῶ Ἀββάδων ᾠδ. θ' τροπ. α) ἀναπλάττων τὴν ρεῖσαν δι' ἀπάτης φύσιν τῶν βρωτῶν εἰς φθορὰν ἀνάγει εἰς τὴν πρώτην ὡραιότητα († Καν. προσόρτ. Χριστουγέννων ᾠδ. δ' τροπ. δ' Γεώργιος).

ἀναπτύξας τὰ χεῖλη αὐτοῦ ἐκήρυξε τῷ κόσμῳ τὸν ἄχρονον πατέρα καὶ τὸ πανάγιον Πνεῦμα (Μεσοπεντηκοστῆς Καν. (β') ᾠδ. ς' τροπ. β' Ἀνδρέας).

ἀναρτηθεὶς ἐν ξύλῳ ἐταπείνωσεν ὄμμα μετέωρον καὶ καταβέβληκεν εἰς γῆν τὴν ἐπηρεμένην Ἰδορὺν (Παρακλ. ἦχ. δ' Κυρ. πρωτ' Καν. (β') ᾠδ. ζ' τροπ. α' Δαμ.): ἀναρτηθεὶς ὡς ἄμνος ἐπὶ ξύλου προσηχέθη θυσία τῷ πατρὶ (Παρακλ. ἦχ. γ' Τετάρτ. πρωτ' Καν. (α') ᾠδ. ε' τροπ. α' Ἰωσήφ): ἀναρτηθεὶς ἐν ξύλῳ κατέπαυσε τὰς θυσίας τῶν εἰδώλων θυσία προσενεχθεὶς τῷ πατρὶ καὶ ἔλυσε τὸ κράτος τοῦ κακογνώμονος (Παρακλ. ἦχ. γ' Πέμπτ. ἐσπέρ. Στιχηρ. γ'): ἀναρτηθεὶς καταβέβληκε τῷ σταυρῷ τὸν ἀρχεκακὸν δειγματίσας τοῦτον, τὸν πεσόντα δὲ ἀνέστησεν (Παρακλ. ἦχ. πλ. δ' Κυρ. πρωτ' Καν. (α') ᾠδ. ς' τροπ. α' Δαμ.) ἀναρτηθεὶς ὡς ἄμνος ἐν μέσῳ τῶν καταδίκων τοῖς χοϊκοῖς ζῶν ἐδωρήσατο (Παρακλ. ἦχ. β' Κυρ. πρωτ' Καν. (β') ᾠδ. θ' τροπ. α) ἀναρτηθεὶς ἐπὶ ξύλου συνέθλασε τὰς σιαγόνας τοῦ νοητοῦ λύκου, καὶ ἀφαρπάσας ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ τὰ λογικὰ πρόβατα προσήγαγε τῷ γεννήτορι (Παρακλ. ἦχ. πλ. α' Τετάρτ. πρωτ' Καν. (α') ᾠδ. θ' τροπ. α' Ἰωσήφ).

ἀναρτος ἄσαρκος ἀόρατος ἀναφῆς († καν. γεννήσ. Προδρο. ᾠδ. δ' Θεοτ. Ἀνδρέας).

* **ἀναστάς** εἶλε τὸν θάνατον σώσας τὰ σύμπαντα (Καν. Σταυροπροσκυνήσεως ᾠδ. γ' τροπ. α' Θεόδωρος): ἀναστάς ἔλυσε τῶν δεσμῶν Ἀδὰμ τὸν πρωτόπλαστον κατ' λύσας καὶ τοῦ ἄδου τὴν ἰσχὺν (Σαββ. πρὸ τῆς Ἀπόκρως Στιχηρ. δ' τῶν Αἰνῶν): ἀναστάς ἐκ τοῦ τάφου ἔσωσε καὶ ὑψωσε καὶ προσήγαγεν ἡμᾶς τῷ γεννήτορι συγκαθίσας ἐν τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ (Παρακλ. ἦχ. γ' Κυρ. πρωτ' Καν. (β') ᾠδ. θ' τροπ. β): ἀναστάς ἐκ τῶν νεκρῶν συνεξανέστησεν ἡμᾶς ἐκ τῶν παθῶν καὶ ὤλεσε πᾶσαν τὴν δυναστείαν τοῦ θανάτου (Παρακλ. ἦχ. γ' Κυρ. πρωτ' Μακαρισμῶν τροπ. γ'): ἀναστάς ἐθροῦσε τὸ κράτος τοῦ θανάτου ἐν ἰσχύϊ καὶ ἔδειξε πᾶσι τὴν ἀνάστασιν (Παρακλ. ἦχ. δ' Κυρ. πρωτ' Κάθ. δ): ἀναστάς ἄνευ φθορᾶς ἐφώτισε τοὺς ἐν σκότει (Παρακλ. ἦχ. πλ. β' Κυρ. πρωτ' Κάθ. ε'): ἀναστάς ὡς ἐξ ὕπνου ἡμᾶς συνήγειρε (Παρακλ.

ἤχ. πλ. β' Κυρ. πρωί Καν. (α') ᾠδ. θ' τροπ. β' Δαμ.)· ἀναστὰς αὐτεξουσίως παρέσχεν τοῖς πιστοῖς τὴν μυστικῶς ἐπισκοιάζουσαν ἀνωθεν τοῦ Πνεύματος ἔλλαμψιν (Παρακλ. ἤχ. πλ. α' Κυρ. πρωί Καν. (α') ᾠδ. γ' τροπ. β' Δαμ.)· ἀναστὰς ἐκ τοῦ τάφου ὡς ἐξ ὕπνου ἐροῦσατο πάντας τῆς φθορᾶς Παρακλ. ἤχ. πλ. δ' Κυρ. πρωί Καν. (β') ᾠδ. ζ' τροπ. β'· ἀναστὰς ἀνφοκοδόμησεν ἐκ χοῶς τοῦ θανάτου τὴν πεπτωκυῖαν ἡμῶν οὐσίαν καὶ ἀγήρω κατεσκευάσεν ἀναδείξας πάλιν ὡς εἰκόνα βασιλικὴν ἀφθαρσίας φωτὶ ἀπαστράπτουσαν (Παρακλ. ἤχ. πλ. δ' Κυρ. πρωί Καν. (α) ᾠδ. ε' τροπ. β' Δαμ.)· ἀναστὰς ἐν δυοῖ ταῖς οὐσίαις καὶ εἰς οὐρανούς μετὰ δόξης τῷ πατρὶ συγκαθεζόμενος (Πέμπτ. Ἀναλήψεως Καν. (α') ᾠδ. η' τροπ. α' Δαμ.)· ἀναστὰς ἐκ τάφου ὠράθη πρώτη τῇ Παρθένῳ¹ († Σταυροθετοκίον. Λέων ὁ Σοφός)· ἀναστὰς ἔβλυσε τῇ φύσει τῶν γηγενῶν ρεῖθρα ζωῆς καὶ ταύτην ἀθανασίας ἐπότισε νάματα († Καν. Σάβα Στρατηλάτου ᾠδ. ε' Θεοτ. Γεώργιος)· ἀναστὰς ἔφραξε πύλας ἄδου καὶ ἀνέωξεν ἀνθρώποις ἀφθαρσίας εἰσόδους καὶ ζωῆς· καὶ ἤνωσε τοῖς ἀγγέλοις († Καν. (β) Ἀθανασίου τοῦ μεγάλου ᾠδ. ς' τροπ. α' Γεώργιος)· ἀναστὰς αὐτεξουσίως κατέλιπεν ἐν τῷ τάφῳ τὰ ἐντάφια αὐτοῦ (Παρακλ. ἤχ. β' Κυρ. πρωί Στιχηρ. ἡ Αἰώνων)· ἀναστὰς ἐπλήρωσε τὰ σύμπαντα εὐωδίας (Παρακλ. ἤχ. β' Κυρ. πρωί Στιχηρ. δ' τῶν Αἰώνων).

1. Ἡ γνώμη αὕτη τοῦ Σοφοῦ Λέοντος, ὅτι πρῶτος τῇ Παρθένῳ μετὰ τὴν ἀναστασιν ἐφάνη ὁ Κύριος στηρίζεται ἐπὶ τῆς μαρτυρίας τοῦ Δαμασκηνοῦ Ἰωάννου, ὅστις εἰς ποιήματα αὐτοῦ ἀνέκδοτα οὕτω πως ἀποφαίνεται: «Τῆς λαμπροφόρου ἡμέρας τῆς ἐγέρσεώς σου Κύριε τὰ σύμβολα δεξαμένη πρὸς τοῦ ἀγγέλου ἢ Παρθένος καὶ μήτηρ σου καὶ μετ' ὀλίγον σὲ τὸ ἄδυτον φῶς θεασαμένη ἐκ τῶν νεκρῶν ἀναστάντα καὶ τῶν ἀχρῶντων ποδῶν σου ἀψαμένη χαρᾶς ἀφάτου πλησθεῖσα τοῖς ἀποστό·ις δραμοῦσα χαίρετε ἔλεγεν... (Κῶδ. Γ 67 φ. 74β Λαύρας). Καὶ πάλιν. «Ἡὔγασε τὸ φῶς τῆς λαμπροφόρου ἡμέρας ..τὸν ὠραῖον γὰρ ἐν κάλλει υἱόν σου Θεοτόκε κατιδεῖσα ἐν τάφῳ ἀναστάντα· αὐτὸς δέ σοι τὸ γαῖον προσεφθέγγετο» (Κῶδ. Γ 72 φ. 52β Λαύρας). Καὶ πάλιν· «Ὁν περ τὸ πρὶν ἢ παρθένος ἐν τῷ σταυρῷ καθορῶσα... τοῦτον ἰδοῦσα ἐκ νεκρῶν ἀναστάντα χαρᾶς ἀφάτου πεπλήρωται γυναιξὶ σὺν ταῖς ἄλλαις τοῖς ἀποστόλοις δραμοῦσα χαίρετε ἔλεγε ζωὴν ὁ πᾶσι παρέχων... Χριστὸς ἀνέστη» (Κῶδ. Γ 72 φ. 47β Λαύρας) Ἄλλ' ἐκτὸς τούτων ἔχομεν καὶ τὴν μαρτυρίαν τοῦ γνωστοῦ Ἀπολυτικίου ἀναστασίμου τοῦ πλ. β' ἤχου ἐνθα τὸ «ὑπήνησας τῇ Παρθένῳ δορούμενος τὴν ζωὴν» δὲν δύναται νὰ νοηθῇ ἄλλως. Ἡ ἐν τῷ ποιήματι τούτῳ εἰκὼν εἶνε παραστατικῶτάτη καὶ καθαρὰ· ἀγγελικαὶ δυνάμεις ἐπὶ τὸ μνήμα καὶ περὶ αὐτὸ νενεκρωμένοι οἱ φύλακες, ἡ Μαγδαληνὴ Μαρία ἵσταται ἐν τῷ τάφῳ καὶ ἡ Παρθένος Μαρία μακρὰν τοῦ τάφου συναντήσασα τὸν Κύριον.

ἀνάστασις καὶ ἀγαλλίασμα πάντων († Καν. Σταυροαναστάσιμος ἤχ. πλ. δ' ᾠδ. γ' Τροπ. β' Δαμ.)· ἀνάστασις καὶ ζωὴ ἐν ἀληθείᾳ (Καν. (β') Λαζάρου ᾠδ. γ' τροπ. β' Κοσμάς)—καὶ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων (Ἰδιόμ. α' Αἴνων τοῦ Λαζάρου)—καὶ ζωὴ καὶ Θεὸς τοῦ παντός (Παρακλ. ἤχ. πλ. β' Κυρ. πρωτὶ Κοντ.)· ἀνάστασις πάντων (Παρακλ. ἤχ. α' Σαββ. πρωτὶ Ἀποστ. Αἴνων τροπ. ε')· ἀνάστασις τοῦ κόσμου (Πεντηκ. Τρίτη τῶν Μυροφόρων πρωτὶ Στιχηρ. β' Ἀποστὶχ. Αἴνων).

ἀναστείλας τῷ αἵματι αὐτοῦ αἱμάτων χύσιν καὶ ἀποκαθάρας ρύπου κακίας τὴν φύσιν τῶν ἀνθρώπων (Παρακλ. ἤχ. πλ. β' Παρασκ. πρωτὶ Καν. (α') ᾠδ. α' τροπ. β' Ἰωσήφ)· ἀναστείλας τὸν ροῦν τὸν ἄτοπον τῆς πεπονθυίας φύσεως ἡμῶν τῆς ὀλισθησάσης ἐς φθορὰν (Παρακλ. ἤχ. β' Κυρ. πρωτὶ Καν. Τριαδικ. ᾠδ. α' Θεοτ. Μητροφάνης).

ἀναστήσας τὸν ἀνθρώπον τῇ αὐτοῦ ἀναστάσει (Παρακλ. ἤχ. α' Κυρ. πρωτὶ Στιχηρ. γ' Αἴνων)· ἀναστήσας τοὺς νεκροὺς ἐκ τῶν τάφων (Παρακλ. ἤχ. α' Κυρ. πρωτὶ Στιχηρ. ε' τῶν Αἴνων)· ἀναστήσας τοὺς τεθνεώτας ἐκ τῶν καταχθονίων (Τροπ. β' μεγάλ. Σαββ. πρωτὶ). ἀναστήσας διὰ τοῦ λόγου τὸν παράλυτον ἐν τῇ προβατικῇ κολυμβήθρᾳ (Κυρ. τοῦ Παραλύτου Σιχ. ἰδιόμ. α')· ἀναστήσας νεκροὺς ζωηφόρῳ λόγῳ (Στιχηρ. β' πέμπ. Δ' ἑβδομ. νηστειῶν Ἰωσήφ Στουδίτης), ἀναστήσας τῇ ζωαρχικῇ παλάμῃ ἐκ τῶν ζοφερῶν κευθμῶνων τοὺς τεθνεώτας τὴν ἀνάστασιν ἐβράβευσε τῷ βροτείῳ φυράματι (Παρακλ. ἤχ. πλ. β' Κυρ. Κοντίκ.).

ἀνασχόμενος παθεῖν ὅπως λύση ἡμᾶς τῆς ἀλογίας παθῶν (Παρακλ. ἤχ. πλ. β' Παρασκ. πρωτὶ Καν. (α') ᾠδ. δ' τροπ. β' Ἰωσήφ)· ἀνασχόμενος δι' ἡμᾶς τῆς ἐν σταυρῷ προσηλώσεως (Παρακλ. ἤχ. β' β' β' Τετάρτ. πρωτὶ Κάθ. α').

ἀνατείλας τῷ Κόσμῳ ἐκ Παρθένου (Σαββ. πρὸ τῆς Ἀπόκρω. Κάθ. Θεοτ.)· ἀνατείλας πρὸ τῶν αἰώνων ἀρρευσίως ἐκ πατρὸς (Σαββ. Α' ἑβδομ. νηστειῶν Κάθ. Θεοτ.) ἀνατείλας ὡς νυμφίος ἐκ τάφου (Παρακλ. ἤχ. πλ. α' Κυρ. πρωτὶ Καν. (β') ᾠδ. η' τροπ. β')· ἀνατείλας ἐκ τοῦ πατρὸς πρὸ αἰώνων καὶ ἐκ μητρὸς ἥλιος ἐν σπηλαίῳ ἐξανατέλλει († Στιχηρ. προεόρτ. Χριστουγέννων)· ἀνατείλας πρὸ ἑωσφόρου καὶ διὰ σαρκὸς ἐπιφανείς († Καν. τῶν ἐν Νικομηδείᾳ δισμυρίων μαρτ. ᾠδ. α' τροπ. α' Δαμ.)· ἀνατείλας ἐκ λαγόνων παρθενικῶν καὶ τῆς γῆς τὸ πλήρωμα φωτίσας († Καν. εἰς Θέκλαν ᾠδ. γ' τροπ. α' Ἰωσήφ)· ἀνατείλας φῶς εἰς ἄδον βυθὸν (Εἶρμ. 68,14)· ἀνατείλας τὸ φῶς καὶ φωτίσας τὸν ὄρθρον καὶ δείξας τὴν ἡμέραν (Εἶρμ. 146 23 Γερμανό·)

ἀνατείλας ἐκ Παρθένου κατηύγασε τῆς γῆς τὰ πέρατα (Παρακλ. ἦχ. α' Τρίτ. πρωτ' Καν. (α', φῶδ. θ' Θεοτ. Ἰωσήφ).

ἀνατέλλων τὸ φῶ. (Φωταγωγ. ἦχ. α').

ἀνατολή ἀνατολῶν (Παρακλ. ἦχ. α' Παρασκ. πρωτ' Καν. (α') φῶδ. α' τροπ. β' Ἰωσήφ. Ἐξαποστειλ. Πάσχα) ἀνατολή καὶ ἡμέρα καὶ φῶς καὶ ἥλιος († Καν. εἰς Χριστὸν ἦχ. δ' φῶδ. γ' τροπ. δ' Εὐχ.) ἀνατολή θεία φανεῖσα ἐξ ὕψους τοῖς ἐν σκότει τῶν ἁμαρτιῶν καὶ ἐν σκῆ κατημένοις θανάτου († Καν. (γ') εἰς Πρόδρομον φῶδ. θ' τροπ. γ' Εὐχ.) ἀνατολή νοητῆ (Παρακλ. ἦχ. βαρὺς Τρίτ. πρωτ' Καν. (β') φῶδ. ζ' τροπ. α' Ἰωσήφ).

ἀναφῆς (Καὶ νῦν ἔσπεριν. μεγάλ. Παρ. ἰσκειῆσι' ἀναφῆ. καὶ ἀπερίληπτος (ΚΘ 260,241 Εὐχ.) ἀναφῆς συσχεθεῖς ἐν κοιλίᾳ πῦρ ὑπάρχων τὴν νηδὺν οὐ κατέφλεξεν († Στιχηρ. προεόρτ. Χριστουγέννων).

ἀναχαιτίζων θάλασσαν καὶ ξηραίνων ἀβύσσους (Ἰαν. α' Καν. (β') φῶδ. θ' Θεοτ. Δαμ.).

ἀναχωνεύσας ἐν τοῖς ὕδασι τὴν σαθρωθεῖσαν ἀνθρωπίνην φύσιν († Στιχηρ. Προεόρτ. Φώτων Ἰωσήφ).

ἀνείδεος ὁμοιωθεῖς ἡμῖν (Παρακλ. ἦχ. α' Καν. Τριαδικ. φῶδ. γ' Θεοτ. Μητροφάνης) ἀνείδεος κατὰ τὴν θείαν φύσιν, καθὸ βροτὸς δὲ γρηπτὸς († Καν. ἀγ. Μανδηλίου φῶδ. η' τροπ. α').

ἀνεκφοίτητος τῶν πατρικῶν κόλπων (ἐγκώμιον μεγάλ. Σάββ. στάσις β' τροπ. μζ').

***ἀνέκφραστος** τῆ φύσει (Ἰαν. δ' καὶ νῦν τῶν Αἰνων, Θεοφάνης).

ἀνελθὼν ἐν τῷ σταυρῷ διὰ σπλάγχνα οἰκτιρῶν ἀνείλκυσε ἡμᾶς ἐκ βαρῶν παθῶν καὶ ἀνύψωσεν εἰς τὰ οὐράνια (Τριφῶδ. (β') φῶδ. γ' τροπ. α' Τεταρτ. Ε' ἔβδομ. νηστειῶν, Θεόδωρος) ἀνελθὼν ἐν τῷ σταυρῷ ἐξήλειψε τὴν προγονικὴν κατάραν (Παρακλ. ἦχ. δ' Σαββ. ἔσπερ. Ἀποστιχ. α'). ἀνελθὼν εἰς τὸν γεννήτορα ὕψωσε τὴν κάτω κειμένην φύσιν (Παρασκ. πρωτ' μετὰ τὴν Ἀναλήψην Στιχηρ. β' Ἀποστιχ. Αἰνων) ἀνελθὼν ἄνω πρὸς τὸν πατέρα προσήγαγε τὴν σάρκα ἣν ἐξ ἡμῶν ἀνέλαβεν (Τεταρτ. πρὸ τῆς Ἀναλήψεως Καν. (γ') φῶδ. α' τροπ. α' Ἰωσήφ).

ἀνελῶν τῷ θανάτῳ τὸν θάνατον ὑπὲρ ἡμῶν νεκρὸς λογισθεὶς νεκροὺς ἀνεζῶωσε καὶ τῶν τούτου δεσμῶν ἐλυτρώσατο († Καν. Σάββ. Στρατηλάτου φῶδ. ζ' τροπ. α'. Γεώργιος).

***ἀνεξίκακος** († Καν. εἰς Χριστὸν ἦχ. πλ. β' φῶδ. η' τροπ. α' Εὐχ.).

***ἀνεξιχνίαστος.**

(Ἀκολουθεῖ)

+ Ὁ πρ. Λεοντοπόλεως ΣΩΦΡ. ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΗΣ